

underkastet Varetægtsfængsel. Naturligvis er det muligt, at en højere Domstol kan komme til et andet Resultat, men Formodningen maa indtil videre være for, at den faldne Dom er den rigtige, og saa bør han behandles derefter, saa bør det offentlige ikke have Ret til at holde ham fængslet længere. Under Nr. 130 er genoptaget den gamle Bestemmelse, som vi vedtog, da vi havde en lignende Sag til Behandling for nogle Aar siden, nemlig at der med Hensyn til Varetægtsfangers Behandling skal føres Tilsyn af kommunale Myndigheder. Det er noget, vi tillægge ikke ringe Betydning til Betyggelse for dem, der sidde der, hvad enten de for Resten ere skyldige eller uskyldige.

Under Nr. 134 og en Del andre Nummere komme vi til det overmaade vigtige og store Spørgsmaal om, hvorledes Undersøgelsesdommeren skal være stillet, om han, som vi og det store Mindretal af Kommissionen havde foreslaaet, ogsaa under Forundersøgelsen skal staa som den upartiske Dommer, der kun foretager de Skridt, som Politiet og Anklagemyndigheden, paa hvis Skuldre det er lagt at søge Forbrydelsen oplyst, begærer, eller om det skal være Undersøgelsesdommerens Pligt selv at gribe ind og selvstændig at tage Affære i saadanne Tilfælde. Det sidste anse vi for fejl, thi saa komme vi ikke bort fra de nuværende Forhold, hvor Undersøgelsesdommeren paa Trods af alle Teorier føler sig som Anklager fremfor det, han skulde være: den upartiske Dommer.

Under Nr. 137 og 138 have vi foreslaaet at føre Forslaget tilbage i Folketingets Affattelse, for saa vidt angaar Paatalemyndighedens Ret til at standse en paabegyndt Forundersøgelse. Landstinget har der indført en Ændring, ifølge hvilken den til enhver Tid kan gøre det; Paatalemyndigheden eller den offentlige Anklager skulde kunne forlange indledet Forundersøgelse mod en Person, og naar den saa fik det Indtryk, at denne Forundersøgelse ikke vilde gaa ganske, som man havde ventet, ikke vilde være saa fældende for sigtede, som man havde tænkt sig, skulde man kunne standse den, og sigtede være nøjet dermed. Det var ikke det oprindelige Forslags Tanke; efter dets Tanke, og det er den, vi have genoptaget, skal sigtede ikke være pligtig dertil. Er det kommet saa langt som til en Forundersøgelse, og er der ført Vidner mod ham, skal han ogsaa have Krav paa dels at faa disse Vidner afhørte til Bunds, og dels ogsaa at faa

afhørt sine Vidner; han skal ikke være nøjet med at gaa ud i Livet med en halv Sigelse siddende paa sig, men han skal have Ret til at faa den vadsket af sig, hvis han mener, at han er i sin Ret. Derfor skal Paatalemyndigheden ikke kunne standse Forundersøgelsen mod tiltaltes Protest, uden at den samtidig begærer Tiltale rejst, thi saa vil Lejligheden til at faa fuld Klarhed jo komme frem der.

Under Nr. 140 foreslaa vi at stryge den ny og højst mærkelige Bestemmelse, som Landstinget har indsat om, at Retsformanden skulde have Ret til at overvære Nævningernes Raadslagning, noget, der er i Strid med al Praksis og al Lovgivning i de Lande, hvor man har Nævninger, undtagen i et enkelt Kanton i Svejts. Men vi finde det overmaade forkasteligt at komme ind paa noget saadant. Nævningene skulle netop sidde for sig selv og kun være sig selv, Dommeren bør paa ingen Maade have Lov til at blande sig ind i deres Raadslagning. Det stryge vi derfor igen.

Under Nr. 143 møde vi den korte og hurtige Form for Afgørelsen af Straffesager, som nu kaldes Aflæsningssager, og som kan være meget praktisk, da den kan bringe selv store Sager til Ende i en Haandevending, naar vedkommende selv erkender sig skyldig og bare ønsker snarest muligt at faa begyndt paa Straffens Udtaaelse. Men det har jo vist sig, at denne Hurtighed ogsaa kan komme til at bekræfte det gamle Ord: Hastværk er Lastværk. Alma Bondesen var f. Eks. bleven dømt under den Form, som her er omtalt. Vi have allerede tidligere søgt at undgaa dette, at Hastværk skal blive til Lastværk, og nu søge vi at genoptage det ved at foreslaa, at inden der tages Bestemmelse om denne hurtige og summariske Afgørelse af Sagen, skal ikke blot tiltalte have givet sit Samtykke dertil — thi det har ogsaa Alma Bondesen og de andre gjort, men de ane ikke, hvad det betyder —, nej, vedkommende skulle have en Forsvarer beskikket, hvis de forlange det, eller i alt Fald have at vide, at de kunne faa en Forsvarer beskikket, hvis de ønske det, og han skal have haft Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet, inden der fældes Dom i den Sag.

Endelig foreslaa vi under Nr. 150 at genoptage den Bestemmelse fra vort tidligere Forslag, at ingen kan tilpligtes under en Straffesag at tage mod en Advarsel, naar han ikke vil have den. Det